

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 18

23. 9. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Odpočinek vysvobozuje k lásce. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Závěr seriálu	05
	Jak se kardinál Newman zamiloval do eucharistie	08
	Noční múra eutanazie v Belgii	13

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „O vystupování mysli k Bohu“ od svatého Roberta Bellarmina (1542–1662)

Ty jsi, Pane, dobrý, shovívavý, milosrdný k těm, kdo vzývají tě. Kdo by ti nechtěl sloužit celým srdcem, začne-li aspoň trochu okoušet, jak laskavě a něžně se projevuje tvá otcovská autorita? Co ukládáš, Pane, svým služebníkům? Říkáš ústy svého Syna: Vezměte na sebe mé jho. A jaké je tvé jho? Mé jho netlačí a mé břemeno netíží. Kdo by nenesl s největší ochotou jho, které netlačí, ale působí příjemně, a břemeno, které netíží, ale přináší úlevu? Právem jsi proto dodal: A naleznete pro své duše odpočinek. A co je tím tvým jhem, které nepůsobí únavu, ale přináší odpočinek? Je jím první a největší přikázání: Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem. Vždyť co je snadnější, příjemnější a milejší, než milovat dobrotu, krásu a lásku? A to všechno jsi ty, Pane, můj Bože.

A neslibuješ mimo to i odměnu těm, kdo zachovávají tvá přikázání? Ano, slibuješ odměnu, a to odměnu největší, jak říká tvůj apoštol Jakub: *Těm, kdo ho milují, připravil Pán korunu života.* A co je to ta koruna života? Je to větší dobro, než si můžeme pomyslet nebo přát. Takto o tom mluví svatý Pavel na základě Izaiáše: *Oko nevidělo, ucho neslyšelo, člověk ani nikdy nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují. (...)*

Proto považuj za své skutečné dobro to, co tě přivádí k tvému cíli, a za skutečné zlo, co tě od cíle odvádí. Úspěch i neúspěch, bohatství i nedostatek, zdraví i nemoc, čest i potupu, život i smrt nemá moudrý člověk pro ně samé ani vyhledávat, ani se jim vyhýbat; ale přispívají-li k Boží slávě a k tvému věčnému štěstí, jsou dobré a máš je vyhledávat, jsou-li však tomu na překážku, jsou špatné a máš se jim vyhýbat.

Foto: Flickr, VoxLive (CC BY 2.0)

Václavův odkaz

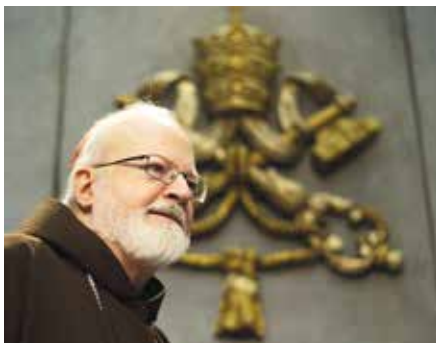
Přátelé, Myslbekův pomník svatého Václava na stejnojmenném náměstí je pozoruhodný. Není marné postát v jeho blízkosti a hledat odpověď na otázku, proč umělec pojal svatého Václava právě takto. Vznesený, neohrožený kníže, obklopený českými světci, který je podle tradice ochráncem Země české, a proto k němu s důvěrou voláme: Svatý Václave, oroduj za nás. Není ale jednoduché přidat k bojovníku na koni i takové atributy, jakými jsou zbožnost a horlivost pro Boží království.

Udělejme odbočku. Náš Pán, Ježíš Kristus, asi nikdy neseděl na koni, nejvýš na oslátku, v ruce neměl kopí, ani helmici na hlavě, není nachystán do boje. Nemá knížectví, nemá vojsko, nemá dům, nemá, kde by hlavu složil. Je chudý, a přesto může všechny obdarovat. Umělci jej často zobrazují přibitého na kříži, umírajícího z lásky. Právě v této podobě je

uctíván, v této podobě je v našich přibytcích, tak ho máme celý život před očima, zajisté ne jako dekoraci. Učil nás jdoucí do krajnosti, když říkal, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své přátele. Měl rád život, jinak by nepřijal lidské tělo. Chtěl a chce, abychom život brali nesmírně vážně. Následovat Ježíše není vždy snadné a mnozí pokřtění vědí o niterném životě s Ježíšem velmi málo. Jak to asi bylo v době svatého Václava?

Padesát let po smrti svatého Václava bylo pro biskupa svatého Vojtěcha nedosažitelné, aby dokázal přesvědčit křesťany, že muž nemá žít s více ženami, že nelze křesťany prodávat do otroctví, že máme změnit své smýšlení, že nám život s Bohem přinese pozhánání. Denně se trápil, že pohanské návyky nelze snadno odstranit, barbarské chování mnohých nelze vymýtit. Náboženská nevzděla-

Dokončení na str. 2

Sean Patrick kardinál O'Malley OFMCap
Foto: <http://www.wbur.org>

Kardinál O'Malley: Církev musí naslouchat hlasům obětí zneužívání

Papežská komise pro ochranu nezletilých na svém plenárním zasedání konstatovala, že Církev musí rychle a konkrétně reagovat na případy zneužití a co nejvíce naslouchat hlasům obětí. Komisi zřídil v roce 2014 papež František a jejím předsedou je bostonský arcibiskup a kardinál Sean Patrick O'Malley OFMCap. Cílem komise je prosazování iniciativ na ochranu nezletilých před hrozbou sexuálního zneužívání v Církvi.

„Nedávné události v Církvi obrátily pozornost nás všech k naléhavé nutnosti dát ze strany Církve jasnou odpověď na případy sexuálního zneužívání nezletilých. Jedním z úkolů naší komise je snažit se vyslechnout oběti. Hlas obětí je skutečně velmi důležitý, proto jsme naše setkání začali nasloucháním svědectví dvou obětí,“ řekl kardinál O'Malley. Je podle něj důležité, aby představitelé Církve mohli vyslechnout přímé svědectví někoho, kdo prožil ve svém životě tuto hrůzu, a je tedy schopen vysvětlit následky a dozvuky zneužívání na jednotlivce, rodinu a celé společenství. Během setkání proto společně s více než 200 novými biskupy zhlédli videosvědectví Mary Collinsové, která byla v dětství zneužívána katolickým knězem.

„Mnoho biskupů za mnou přišlo s tím, že svědectví Mary Collinsové pro ně bylo to nejdůležitější, co během týdenní konference slyšeli. Přinášet hlas obětí k vrcholným představitelům Církve je nezbytné proto, aby všichni pochopili, jak důležité je pro Církev podat rychlé a konkrétní odpovědi v každém případě zneužívání, ať už vyjde najevo v jakékoli chvíli,“ zdůraznil kardinál O'Malley.

V reakci na současné kauzy sexuálního zneužívání v katolické církvi svolal papež František na únor příštího roku setkání všech předsedů národních biskupských konferencí z celého světa. Setkání bude věnováno prevenci pohlavního zneužívání nezletilých a ohrožených skupin dospělých.

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

nost byla obrovská, ostatně to vidíme kolem sebe i dnes. Kdo Pánu Ježíši uvěřil a zamiloval si ho, byl svým okolím považován za bílou vránu a obávám se, že to určilo i osud svatého Václava, který předběhl svou dobu. Lišil se příliš. Na rozdíl od bratra Boleslava neuměl používat násilí. Diktátorům se vládně dobře, když toho, kdo jim stojí v cestě, zlikvidují. Asi se domnívali, že s Václavem by nemohli jít ani do pořádné války, jako by právě války byly to podstatné pro řádný chod dějin. I v den své smrti pospíchal svatý Václav ráno na jitřní, jak to bývalo jeho zvykem, prakticky sám, snad si mši svatou s knězem domluvil. Nad tím se dnešní dějepisci usmívají, kronikáři prý chtěli z Václava udělat mnicha, aby lépe odpovídal předpokladům svatosti. Proč ale nepřipustit, že v sobě Václav něco z mnišského způsobu života měl a že zbožnost pro něj nebyla hodnota zanedbatelná. Na cestě za Pánem byl tak sám, že nebylo koho volat na pomoc, když osudného dne, po svátku svatých Kosmy a Damiána, byl při cestě do kostela zřepaden. Počkali si na něj, dveře kostela zavřené, ubili ho na místě. Cesta k vládě byla připravena pro bratra.

Život nás denně staví do situací, kdy se musíme rozhodovat mezi dobrem a zlem. I dnes jsou svatí vzácní. V tom smyslu vytvořil Myslbeek svatého Václava dobře, jako vítěze nad zlem. V jeho blízkosti tušíme přítomného Pána Ježíše, který ho doprovázel, inspiroval a nadchnul. Jemu svatý Václav oddaně a horlivě sloužil, to je Václavův odkaz budoucím.

*Mons. Karel Herbst SDB
emeritní pomocný biskup pražský*

Pařížský arcibiskup: Jediným lékem na skandální zneužívání je svatost

Obrátit se ke Kristu a obnovit svatost Církve, k tomu v souvislosti se současnou krizí vybízí pařížský metropolita arcibiskup Michel Aupetit. V poselství pařížské arcidiecéze pozvazuje k pozornému čtení papežova listu Božímu lidu.

V kontextu krize, kterou dnes Církev prochází, se musíme znovu obrátit ke Kristu, říká pařížský arcibiskup Aupetit. Upozorňuje, že nastává další etapa boje se skandálem zneužívání, která byla zahájena už za pontifikátu Benedikta XVI. Zároveň poukazuje na potřebu hlubokého obrácení. S odvoláním na papežova slova dodává, že ke skoncování se zneužíváním je nutné kategoricky bojovat také se všemi formami klerikalismu.

„Nesmíme zavrhnout poselství evangelia, které je poselstvím lásky a dobroty. K němu se vždy musíme vracet. A všem, kteří jsou dnes rozhořčení a rozhněvaní, bych chtěl ukázat jednu jedinou cestu uzdravení. Pohledme na Boha. Bůh se nemstí po lidském způsobu. Jeho pomstou je Kristus, který nám zjevuje lásku. Je třeba zachovat v sobě toto poselství naděje.“

RaVat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClarityMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc září 2018

Za respektování mezinárodního humanitárního práva v provincii Idlib v Sýrii, aby byly chráněny životy civilního obyvatelstva, a za vítězství Panny Marie – Královny míru v této oblasti.

Papež František nese v srdci Sýrii, kde stále pokračuje válka a přicházejí zneklidňující zprávy o riziku možné humanitární katastrofy. Znovu obrací naši pozornost k nezbytnosti modlitby za národ, který žije v situaci velkého utrpení. Na ekumenickém setkání v Bari papež František připomněl, že Blízký východ je křižovatka civilizací a kolébky velkých monoteistických náboženství. Tam nás obdařil svým navštívením Pán, „slunce vycházející z výsosti“ (Lk 1,78). Odtamtud se rozšířilo do celého světa světlo víry. Tam vytryskly čerstvé prameny duchovnosti a mnišství. Tam se zachovaly jedinečné starobylé rity a nedocenitelné bohatství sakrálního umění a teologie, tam přebývá odkaz velkých otců ve víře. Tato tradice je pokladem, který máme všemi silami opatrovat, protože na Blízkém východě jsou zakořeněny samotné naše duše. Avšak nad tímto skvoucím krajem se shlukla zvláště v posledních letech hustá mračna: války, násilí, zmar, okupace a fundamentalismy, vnucená migrace a opuštěnost. To vše za mlčení mnohých a se spoluvinou četných. Blízký východ by bez křesťanů nebyl Blízkým východem. Modleme se, aby božské světlo ozářilo temnoty světa. Společně si přejeme rozžehnout plamen naděje. Lamy, které rozsvítíme, ať jsou znamením světla, které bez ustání v noci svítí. Křesťané jsou totiž světlem světa (Mt 5,14) nejen tehdy, září-li celé okolí, ale i tehdy, když se v temných chvílích nepoddávají temnotě, jež všechno obestírá, nýbrž živí knot naděje olejem modlitby a lásky. Když se pozvedají ruce k nebi v modlitbě a podává se ruka bratrovi, aniž by se hledal vlastní prospěch, plane a září oheň Ducha, Ducha jednoty, Ducha pokoje. Modleme se v jednotě a s cílem vyprosit na Pánu nebes onen mír, který mocní na této zemi dosud nedovedli najít. Za trpící bratry a za přátele každého lidu opakujeme: Pokoj v tobě! Bože „veškeré útěchy“ (2 Kor 1,3), který uzdravuješ zlomená srdce a obvazuješ rány (Žl 147,3), vyslyš naši modlitbu.

Církev.cz

Papež k benediktinkám: Vaše modlitba obohacuje dech Církve

Papež František přijal začátkem září účastnice sympózia Mezinárodní unie benediktinek. Sto dvacet řeholnic z celého světa zde zastupovalo na 14 tisíc mnišek a sester z řádů a kongregací inspirovaných řeholí svatého Benedikta. „Sjely jste se do Říma, abyste přemýšlely nad tím, jak po půldruhém tisíciletí duch svatého Benedikta nepřestává rezonovat a působit,“ poznamenal v úvodu Petrův nástupce.

„Po staletí jsou benediktinské kláštery proslulé jako místa přijetí, modlitby a velkorysý pohostinnosti. Věřím, že během svých společných reflexí nad tímto tématem a ve sdílení zkušeností vyvstanou různé nové způsoby, jakými lze ve vašich kláštřech pokračovat v tomto zásadním evangelním díle,“ řekl dále papež.

Pak odkázal k heslu „Ora et labora“, modli se a pracuj, aby zdůraznil další klíčový rozměr benediktinské spirituality, důraz na liturgii hodin a eucharistii.

„Vaše modlitba každodenně obohacuje, abych tak řekl, ‚dech‘ Církve. Je to modlitba chvály, v níž dáváte hlas celému lidstvu i stvoření. Je to modlitba díkuvzdání za nesčetné a trvalé Pánovy dary. Je to prosebná modlitba za utrpení a úzkosti mužů a žen naší doby, zejména chudých. Je to přímlyvná modlitba za ty, kdo trpí nespravedlností, válkou a násilím, a jejichž důstojnost je narušována. Nesetkáváte se s těmito lidmi fyzicky, ale jste jejich sestrami ve víře a v Kristově těle. Hodnotu vaší modlitby nelze poměřovat, avšak je bezpochyby převzácným darem. Bůh vždy slyší modlitby pokorných srdcí, plných slitování.“

RaVat

SLOVO KNĚZE

V souvislosti se zveřejněním různých zpráv o zločinech duchovních a pochybení biskupů se mi vynořila otázka, o čem je vlastně dobré psát a o čem raději nepsat a za co se spíš modlit.

Je jisté, že trestný čin pohlavního zneužití dítěte je třeba vždy oznámit a vyšetřit, ať se ho dopustil kdokoli. Je zvláště skandální, pokud se takto proviní duchovní osoba, která má žít čistě a ve službě Kristova evangelia. Ovšem jedna věc je nahlášení zločinu a jeho vyšetření a potrestání orgány činnými v trestním řízení a jiná věc je zveřejňování těchto odporných skutků v médiích a opakování těchto informací podle „potřeby“ v různých intervalech.

Zatímco vyšetřování je nutné a vede alespoň částečně k nastolení spravedlnosti, zveřejňování může být pomluvou a v lepším případě je nactiutrháním. Pomluva hrozí, když se o údajných deliktech píše před jejich vyšetřením anebo když už řádné vyšetření není možné. Pak existuje možnost, že to ve skutečnosti bylo jinak a že šlo o obvinění křivé. Zveřejní média, když se to ukáže, stejně horlivě (a opakovaně) omluvu? Ale i pokud k těmto těžkým, do nebe volajícím hříchům došlo, z jakého titulu se má o nich dozvědět každý? Apoštolové varují před nactiutrháním: „Bratři, nemluvte špatně jeden o druhém...“ (Jak 4,11), „Ale teď i vy to všechno odložte: hněv, prchlivost, zlobu, nactiutrhání a ošklivé řeči ze svých úst.“ (Kol 3,8). Podobně 1 Petr 3,10 či Ef 4,31. I z přirozeného hlediska je neetické bez dostatečného důvodu vyjevovat špatné věci o druhých, i když jsou pravdivé.

Zločinů na dětech se dopustil zlomek promile kněží. I to je strašné a vyžaduje to pokání a pro postižené náhradu. Uvažme však, že (opakovaně) zveřejňování těchto hříchů médií, při současném neinformování, co dobrého vykonal 99,...% kněží ve farnostech a misiích, vede k vytváření lživého obrazu o tom, kdo je kněz a co je Církev.
fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

ODPOČINEK VYSVOBOZUJE K LÁSCĚ

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Foto: <https://www.maxpixel.net> (CC0 Public Domain)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V dnešní katechezi se ještě vrátíme ke třetímu přikázání, věnovanému dni odpočinku. Desatero vyhlášené v knize Exodus se v Deuteronomiu opakuje v téměř totožném podání, s výjimkou onoho dodatku, který vyjevuje cennou odlišnost – zatímco v Exodu je důvodem k odpočinku požehnání stvoření, v Deuteronomiu odpočinek připomíná ukončení otroctví. Otrok si v den odpočinku má oddechnout stejně jako jeho pán, aby oslavil památku osvobozující Paschy.

Různé typy otroctví

Otok totiž z podstaty svého postavení nemůže odpočívat. Existují ovšem různé typy otroctví – jak vnějšího, tak vnitřního. Existuje vnější donucení, jímž se může stát útlak, život ochromený násilím či jinou nespravedlností. Dále je tu vnitřní svázanost – kupříkladu psychologické bloky a komplexy, povahová omezení a další. Existuje odpočinek za takovýchto podmínek? Může si vězněný a utlačovaný člověk zachovat svobodu? A může být svobodný někdo, koho sužují obtíže?

Láska vysvobozuje. Odpoutává od vlastnictví, opětovně buduje vztahy, dokáže přijmout a docenit bližního, každou námahu proměňuje v radostný dar a uschopňuje ke společenství.

Skutečně existují lidé, kteří dokonce ve vězení žijí ve velké duševní svobodě. Pomysleme například na svatého Maximiliána Kolbeho anebo na kardinála Van Thuana, kteří nejtemnější sklíčenost proměnili ve světelný prostor. Stejně tak existují lidé poznamenaní značnou vnitřní křehkostí, kteří ovšem umějí odpočívat v milosrdenství a dokážou to předávat. Boží milosrdenství nás vysvobozuje. Když se s ním setkáš, získáš velikou vnitřní svobodu a jsi schopen ji tlumočit. Proto je velmi důležitá otevřenost vůči Božímu milosrdenství, abychom přestali otročit sami sobě.

Co je pravá svoboda?

Co je to tedy opravdová svoboda? Spočívá snad ve svobodném rozhodování? To samozřejmě představuje určitou část svobody a je nutné vyvinout úsilí, aby bylo zaručeno každému muži a ženě (srov. *Gaudium et spes*, 73). Dobře ale víme, že možnost jednat podle svých přání nestačí ke skutečné svobodě, ani štěstí. Pravá svoboda je mnohem víc.

Žalářník ego

Existuje totiž otroctví, které svazuje více než jakékoli vězení, panický záchvat či nátlak všeho druhu – je to otroctví vyvolané vlastním egem (srov. KKC, 1733). Mluvím o lidech, kteří jako by se celý den zhlíželi v zrcadle, aby viděli své ego, které převyšuje jejich tělesnou výšku. Jsou otroky svého „já“. Ego se může změnit v žalářníka, který mučí člověka, ať už je kdekoli, a působí mu ten nejhlubší útlak, který se nazývá hřích, což není pouhé porušení zákoníku, nýbrž pokles existence do otrockého stavu (srov. Jan 8,34; KKC, 1739). Hříchem je, v konečném důsledku, mluvit a jednat podle vlastního ega: „Ego, chtěl bych udělat to či ono... Nezáleží mi na tom, zda jsou nějaké hranice, přikázání, ani na tom, zda je v tom láska.“ Ego, onen hřích.

Otročení žádostivostem

Pomysleme, například, jak ego působí v lidských žádostivostech – nestřídmy, chlípny, lakomý, hněvivý, závistivý, zahálčivý či pyšný člověk otročí svým neřestem, které ho tyrazinují a sužují. Nestřídmy člověk si nikdy neoddechne, protože nenasytnost je pokrytectvím žaludku, který je sice plný, ale tváří se jako prázdný. K nestřídmosti vede pokrytecký žaludek. Nenasytný ani chlípny člověk nedojdou klidu, protože musí žít v neustálé rozkoši; dychtění po majetku zase ničí lakomce, který neustále schraňuje peníze a ubližuje druhým. Plameny hněvu a červotoč závistivosti ničí lidské vztahy. Spisovatelé říkají, že závistí ze-

žloutne tělo i duše, jako když má člověk žloutenku. Závistivcům zežloutla duše, protože nikdy nemohou mít svěžest duševního zdraví. Závist vede do záhuby. Zahálčivost, vyhýbající se každé námaze, zamezuje schopnosti žít, a pyšný egocentrismus – ono ego, o kterém jsem mluvil – vykopává příkop mezi sebou a druhými.

Pravá láska je pravou svobodou

Drazí bratři a sestry, kdo je tedy skutečný otrok, který nezná odpočinek? Člověk,

který není schopen milovat. Všechny zmíněné neřesti a hříchy nás vzdalují lásce, zneschopňují milovat. Otročíme sami sobě a nemůžeme milovat, protože láska se vždy obrací k druhým. Třetí přikázání, které nás vyzývá, abychom odpočinek slavili jako vysvobození, je pro nás křesťany proroctvím o Ježíši Kristu, který zpřetrhal vnitřní pouta hříchu, aby člověka uschopnil k lásce. Pravá láska je pravou svobodou – odpoutává od vlastnictví, opětovně buduje vztahy, dokáže

bližního přijmout a docenit, proměňuje každou námahu v radostný dar a uschopňuje ke společenství. Láska vysvobozuje – a to rovněž ve vězení, slabosti a omezenosti. Tuto svobodu jsme obdrželi od našeho Vykupitele, našeho Pána, Ježíše Krista.

Přeložila Jana Gruberová
Radio Vaticana
(Mezilitulky redakce)

MUČEDNÍCI NACISMU

Závěr seriálu

Ideologie nacionálního socialismu byla vůči křesťanství stejně nenávisťná jako ideologie marxisticko-leninského komunismu. Řádění nacistů, kteří se rozhodli Církev zničit, nepřežily tisíce biskupů, kněží a řeholních osob.

Pokusili jsme se v seriálu na základě faktů doložených písemnými prameny ukázat, jak lživá je propaganda o údajné „kolaboraci“ katolické církve s nacistickým režimem a „spojenectví“ obou v zápase proti komunismu a liberalismu. Ideologie nacionálního socialismu byla vůči křesťanství stejně nenávisťná jako ideologie marxisticko-leninského komunismu, jak se o tom může každý přesvědčit četbou knihy hlavního ideologa Hitlerovy nacionálně socialistické strany (NSDAP) Alfreda Rosenberga *Mýtus 20. století*.

Plán nacistů zlikvidovat Církev se plně shodoval s plánem sovětských bolševiků, zednářů a dalších nepřátel Kristovy nauky. Proto Církev od prvopočátku existence nacionálně socialistického hnutí v Německu v něm viděla svého nepřítel na stejné úrovni s komunismem, jak o tom svědčí řada vyjádření biskupů i Svatého stolce. Německy psaná encyklika papeže Pia XI. *Mit brennender Sorge* z roku 1937, kategoricky odsuzující nacismus jako „novopohanství“, představuje vrchol tohoto střetu katolické církve s Hitlerovým režimem. Na ni poté nava-

Pius XI. Foto: Wikimedia Commons

zuje nástupní encyklika papeže Pia XII. *Summi Pontificatus* z roku 1939.

Rozdíly mezi jednotlivými zeměmi

V seriálu jsme psali o tom, že nejhorší pronásledování Církve v zemích ovládaných nacisty proběhlo v okupovaném Polsku, kde bylo popraveno nebo utýráno k smrti 10 biskupů a cca 3 tisíce kněží

a řeholních osob. Celkový počet polských duchovních, kteří prošli nacistickými věznicemi, internacemi a koncentráky, dosahuje počtu až 11 tisíc, což je téměř polovina tehdejšího polského kléru. Drtivá většina klášterů byla zrušena, neexistoval katolický tisk, okupační režim zavřel všechny katolické školy včetně kněžských seminářů. Úřady zakázaly všechny náboženské akce mimo prostor kostela, katolíci byli stíháni za každé vyznání své víry na veřejnosti, např. za to, že se ostentativně pokřižovali před chrámem či křížem, v župě Povartí, spadající do říše (srov. příslušné díly seriálu), docházelo i ke střílení lidí jen proto, že hlídka u nich našla při náhodné razii růženec nebo medailonek.

Komunisté v Sovětském svazu nebo v Číně uplatňovali vůči katolíkům téměř tytéž metody. Před norimberským tribunálem, soudícím po válce nacistické zločince (jedním z bodů žaloby byl i teror vůči Církvi), se v průběhu procesu obžalovaný Alfred Rosenberg obrátil na zástupce sovětské obžaloby Ruděnka, který plamenným projevem odsuzoval nacistické zločiny, s poznámkou: „Ale

Veřejná poprava polských kněží a civilistů. Foto: Wikimedia Commons

pane prokurátore, to jsme se přece naučili od vás.“ Tato skutečnost je dostatečně známá a byla mnohokrát publikovaná. Rosenberg věděl, o čem mluví. Pocházel z estonského Talinu a studoval v Moskvě už za komunistické vlády, poznal proto bolševické metody teroru přímo „od pramene“. Perzekuce křesťanů k nim patřila od samého začátku.

Systematický administrativní nátlak na Církev spojený s tvrdou perzekucí probíhal také v Německu, od roku 1938 i v Rakousku a v Sudetech, jež byly přivtěleny k říši. Ve věznicích a koncentračních táborech se octlo celkem 4 a půl tisíce německých, rakouských a sudetských duchovních osob, což představuje cca pětinu celkového počtu. Více než 600 jich bylo popraveno nebo umučeno, jak uvádí dokumentace německé biskupské konference. Dva biskupové byli internováni. I tady se metody pronásledování katolické církve nápadně podobají komunistickým. Kněží byli často zatýkáni gestapem pouze pro svoji náboženskou aktivitu, v jednom případě dokonce s odůvodněním, že dotyčnému faráři „chodilo příliš mnoho lidí do kostela“. Totéž se často vyskytovalo jako důvod zatčení kněží v komunistických zemích. V Německu byla vnější aktivita Církve na veřejnosti zakázána, církevní školy se postupně rušily, kláštery zavíraly, katolický tisk a spolky úřady úplně zlikvidovaly. Mnozí

duchovní se octli v trestních zařízeních Německé říše proto, že pomáhali Židům, protestovali proti eutanazii, pozvedli svůj hlas proti rušení církevních škol a proti odstraňování křížů ze školních tříd, prahnýřovali krutosti války a nelidské zacházení režimu s válečnými zajatci, bránili katolickou církev proti pomluvám a úto-

Nejhorší pronásledování Církve v zemích ovládaných nacisty proběhlo v okupovaném Polsku, kde bylo popraveno nebo utýráno k smrti 10 biskupů a cca 3 tisíce kněží a řeholních osob.

kům v tisku apod. Věřící katolíci byli diskriminováni v zaměstnání, nesměli být výše postavenými státními úředníky, v některých župách dokonce ani učiteli na školách.

V jiných zemích okupovaných nacisty nebylo postavení Církve tak zlé jako v Polsku nebo v Německu, jednalo se konkrétně o Holandsko, Belgii, Lucembursko, okupovanou část Francie, Dánsko, Norsko a Protektorát Čechy a Morava. Církev byla sice silně omezena ve

své vnější aktivitě, nesměly se konat na veřejnosti náboženské průvody, nevycházel katolický tisk, rušily se církevní školy a nemohly vyvíjet činnost katolické spolky, ale gestapo si nevěšovalo náboženské činnosti, pouze politické. Kvůli ní se ale v našich zemích octlo ve věznicích a koncentračních táborech cca 500 duchovních, 70 to zaplatilo životem. V jiných okupovaných zemích tomu bylo podobně.

Kolaborující menšina

Samozřejmě všude se vyskytovala – mezi duchovenstvem i mezi laiky – tak jako v komunistických zemích kolaborující menšina. Ta ale byla početně slabá a neschopná nic změnit na skutečnosti, že mezi katolickou naukou a nacistickou ideologií byl nepřeklenutelný rozpor a že hitlerovský režim Církev nevybíravě pronásledoval stejným nebo podobným způsobem jako komunisté.

V zemích, které nebyly okupovány Německem, ale staly se jeho spojenci ve válce (vichystická Francie, fašistická Itálie, Maďarsko, Slovensko, Chorvatsko, Bulharsko, Rumunsko), měla Církev svobodu. Nedá se hájit, že někteří francouzští biskupové, i když jich byla menšina, projevovali servilní loajalitu vůči kolaborantské vládě ve Vichy. Nelze také omluvit, že na Slovensku a v Chorvatsku bylo zneužito vnějškově katolické fasády země k politice kolaborace a nenávisti vůči jiným etnikům. Je smutné, že masakrů vůči pravoslavným Srbům a Židům se na Balkáně účastnili i někteří chorvatští katolíci duchovní, nicméně chorvatští biskupové v čele se záhřebským kardinálem blahoslaveným Aloisem Stjepincem, stejně tak i Vatikán, protestovali a ostře odsuzovali toto násilí, jak jsme psali v příslušných dílech seriálu. Podobně je tristní, že samostatná Slovenská republika, jejímž prezidentem byl katolický kněz Jozef Tiso, nařídila deportaci Židů, z nichž většina zahynula v Osvětimi. Slovenští biskupové ale protestovali a ve spolupráci s Vatikánem dosáhli nakonec zastavení dalšího transferu. V Maďarsku, obsazeném roku 1944 Německem, došlo ke konfliktu Církve s úřady kvůli deportaci Židů, což mělo za následek pronásledování duchovenstva.

Přetrvávající lež o Piovi XII.

V našem seriálu jsme věnovali hodně prostoru faktům jednoznačně vyvracejícím jednu z největších historických lží o údajné kolaboraci papeže Pia XII. s nacistickým režimem, případně o jeho lhostejném a nečinném přihlížení genocidě židovského etnika. Záchraně akce pro Židy, především úkryty pro ně v církevních zařízeních včetně těch, jež se nacházely na území Státu Vatikán, které Pius XII. nařídil a organizoval, umožnily přežít více než 7 tisíc římských Židů z celkového počtu 9 tisíc, v celé střední a severní Itálii, obsazené Němci, to potom bylo 80 procent židovského obyvatelstva. Diplomatičké intervence tohoto pontifika přispěly potom k záchraně stovek tisíc Židů v Evropě.

Spravedlnost žádá, aby jméno Pia XII. bylo zapsáno zlatým písmem v Jeruzalémě na pahorku *Jad vašem* mezi těmi, kteří s nasazením vlastního života pomáhali Židům, proto je nepochopitelné a pro katolíky urážející, že Pia XII. tam před léty naopak umístili mezi válečné zločince. Zato známý Oscar Schindler, aniž bychom podceňovali jeho záchranu tisíců Židů, které zaměstnal ve své firmě, je ctěn jako dobrodinec izraelského národa. Rozdíl mezi ním a Piem XII. je ten, že Schindler nic neriskoval, neboť jeho továrna, kde Židy zaměstnával, pracovala pro wehrmacht, což on sám nacistickým úřadům odůvodnil jako nutnost. V případě Pia XII. naopak hrozilo, že Němci mohou kdykoliv obsadit Vatikán a papeže s celou kurií odvléct.

Tato historická lež o mlčení a tiché spolupráci papeže Pia s nacisty se stále udržuje při životě, i když bylo dokázáno, že ji uměle vyrobila sovětská KGB, která z politických důvodů potřebovala Pia XII. kompromitovat. Tentokrát lež bohužel nemá krátké nohy, tím spíše je proto posláním katolíkům demaskovat ji všude, kde je k tomu možnost a příležitost.

Může dojít k recidivě nacistické totality?

V té podobě, jak se vyvinula za Hitlerova života, určitě ne. Ty hloučky velkohubých neonacistů, které dávají o sobě slyšet v Evropě i u nás, nejsou žádnou vážnou hrozbou a policie si s nimi umí poradit.

Historická lež o mlčení a tiché spolupráci papeže Pia XII. s nacisty se stále udržuje při životě, i když bylo dokázáno, že ji uměle vyrobila sovětská KGB, která z politických důvodů potřebovala Pia XII. kompromitovat.

Socha Pia XII. v Braze. Foto: Wikimedia Commons

Ohrožení přichází z jiné strany – a nejedná se pouze o recidivu nacistické totality, ale jakékoliv antihumánní diktatury. Arcibiskup polské Poznaně mons. Stanislaw Gadecki v nedávném kázání mluvil o reálném nebezpečí „měkké verze totalitarismu“. Tu už v Evropě máme. Každá totalita, ať už „měkká“ či „tvrdá“, se pozná tak, že prohlašuje za legální to, co je v diametrálním rozporu s přirozeným mravním řádem a lidskou normalitou. Jestliže dnes je téměř v celé Evropě uzákoněno „právo“ ženy zabíjet nenarozené dítě, jestliže homosexuální vztahy jsou postaveny na roveň řádnému heterosexuálnímu manželství, jestliže děti už v mateřské škole jsou indoktrinovány nemorální a protipřirozenou tzv. sexuální výchovou, jestliže ti, kteří mají odvahu se proti těmto zvrženostem ve jménu křesťanských a obecně lidských

hodnot postavit, končí ve vězeních jako kanadská Mary Wagnerová nebo letos čtyři obránci nenarozeného života v USA, potom jde nepochybně o totalitu, i když prozatím její měkkou verzi.

Podobně začínaly hitlerovský režim v Německu i komunistický v Rusku: nejprve vyhlásily zákony v rozporu s křesťanskou a přirozenou morálkou. Bolševici první na světě legalizovali potrat, volnost praktikované homosexuality a třídní nenávisť, nacisté uzákonili rasovou nenávisť a eutanazii, později rovněž i potrat. To vše signalizovalo, že se jedná o totalitní, vnitřně nereformovatelný režim, jehož ideologie je nesmiřitelná s křesťanstvím – a proto dřív nebo později dojde k pronásledování Církve. A opravdu došlo, a to jak v případě komunismu, tak i nacismu.

Nenechme se mást současnou tzv. demokracií. Co jsou platné svobodné volby a systém pluralitních politických stran, když aktivní a nenásilní obránci nenarozeného života končí v kriminálech, nebo když pekař, jenž odmítne upéct dort homosexuálním „manželům“, se octne před soudem a je zbaven licence, nebo když rodiče, kteří nepošlou své děti do hodin perverzní sexuální výchovy, dostanou vysokou pokutu? Těchto projevů nové totality jsou v dnešní západní společnosti tisíce a jestliže se dosud jedná dle výroku mons. Gadeckého o „měkkou“ totalitu, pak je jen otázkou času, kdy se změní na „tvrdou“. Jen Církev se svojí neměnnou naukou a pevným, zásadovým postojem může být proti tomu dostačujícím obranným valem.

PhDr. Radomír Malý

*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

Dnes nám nehrozí nacismus, ale tzv. měkká verze totalitarismu, která se nenápadně snaží legitimizovat excesy, jež jsou v rozporu s přirozeným mravním řádem.

JAK SE KARDINÁL NEWMAN ZAMILOVAL DO EUCHARISTIE

Uchovávání Nejsvětější svátosti v katolických kostelích na kardinála Newmana zapůsobilo a dojímalo ho více než cokoli jiného.

Příběh Newmanovy konverze ke katolické církvi není zcela totožný s jeho následným objevováním katolicismu. Tehdy bylo v Anglii jen málo katolických bohoslužebných míst, a aby Newman přešel obvinění, že Oxford nebo Traktátové hnutí jsou vlastně jen přípravou na konverzi k římské církvi, záměrně se vyhýbal katolíkům a katolickým bohoslužbám, a to dokonce i na své cestě do Středomoří v letech 1832–1833, kde bylo jen velice obtížné nesetkat se s obojím. A tak když se stal katolíkem, nejvíce ho v novém náboženském životě zasáhl jeden rys, který pro něj byl naprostým překvapením – totiž uchovávání Nejsvětější svátosti v katolických kostelích.

Vznešená radost z uctívání Boha

O několik měsíců později v dopise blízkému příteli psal o tom, jak se stal katolíkem, a mimo jiné uvedl: „Šli jsme dál a neuvědomovali jsme si ty mimořádné výsady, které jsme cestou nacházeli. Nedovoloval jsem své mysli uvažovat o tom, jakých požehnání by se mi mohlo dostat – ale i kdybych o tom býval hodně přemýšlel, jistě bych si ani tehdy nedokázal představit onu mimořádnou, nevýslovnou útěchu z toho, že jsem v jednom domě s Tím, který uzdravoval nemocné a učil své učedníky... Když jsem navštěvoval kostely v zahraničí, neúčastnil jsem se bohoslužeb, přestože bylo nanejvýš uklidňující do nich vstoupit, a ani jsem nevěděl, co se v nich odehrává. Nechápal jsem a ani jsem se nesnažil pochopit mešní obřad – a neznal jsem nebo jsem si nevšiml věčného světla u svatostánku – ale teď, když jsem okusil vznešenou radost z uctívání Boha v jeho Chrámu, jak nevýslovně chladná mi připadá představa chrámu bez Boží přítomnosti! Jsem téměř v pokušení klást si otázku, jaký to má smysl, k čemu je to dobré?“

Foto: <https://pixabay.com>, davideucaristia (CCO Creative Commons)

Katolíci neuctívají dogmatické definice, ale samotného Krista, věří v reálnou Přítomnost ve svatostánku, ne jako ve slovní formulaci nebo pojem, ale jako v Objekt stejně reálný jako my.

Náboženství jako objektivní skutečnost

Je pozoruhodné, že právě uchovávání Nejsvětější svátosti v katolických kostelích na Newmana zapůsobilo a dojímalo ho více než cokoli jiného, dokonce více než samotná mše. A to nám říká cosi velmi důležitého nejen o Newmanovi, ale také o tom, co bylo hlavním aspektem vlivu katolicismu na představitost anglického protestantského konvertity 19. sto-

letí. Newman tedy nehovoří jen o zbožnosti a spiritualitě, když píše svému anglikánskému příteli: „Píšu v místnosti sousedící s kaplí – Je to tak nepochopitelné požehnání, když je Kristus tělesně přítomen ve stejném domě, mezi jeho zdmi, že to zastihuje všechny ostatní výsady... Vědět, že je nablízku – moci během dne znovu a znovu přicházet k Němu...“

Newman tu říká něco velmi podstatného o objektivitě a realitě. Byla to právě tato konkrétní přítomnost Ježíše v hmotném svatostánku, co v Newmanovi vyvolávalo „onen hluboký dojem, že náboženství je objektivní skutečností“, a čím na něj katolicismus nejvíce zapůsobil. Obdivoval „veškeré známky vznešeného a reálného řádu“.

Přítomnost našeho věčného Života

Když Newman o rok později přijel do Itálie, aby se připravoval na kněžství, okamžitě a živě si uvědomoval skutečnost, která mocně zasáhla jeho představivost, ale kterou při své předchozí návštěvě nevnímal. Po příjezdu do Milána si ihned uvědomil, že nyní má další důvod upřednostňovat klasickou architekturu před gotickou, jelikož její prostota rovněž znamená, že hlavní oltář vystupuje jako ústřední místo kostela, což má za následek, že se tam uchovávané Nejsvětější svátosti dostává mimořádného významu – „protože nic se tam nehýbe, pouze trpytící se věčné světlo prozrazuje Přítomnost našeho věčného Života, skrytého, přesto však působícího“.

Jeho téměř obsesivní zájem o „reálnou Přítomnost“ byl něčím víc než prostým projevem zbožnosti: „Je opravdu skvělé vidět, jak tato Boží Přítomnost z různých kostelů hledí téměř do otevřených ulic... Nevěděl jsem, co je to bohoslužba jako objektivní skutečnost, dokud jsem nevstoupil do katolické církve“.

Skutečné krédo, skutečná bohoslužba

Protože objektivita bohoslužby, kterou Newman objevil a která na něj tolik zapůsobila, pouze odrážela objektivitu katolicismu, jenž – jak věřil – byl od protestantismu a anglikanismu zcela odlišným náboženstvím. Nyní jej těšilo, že našel – jak se domníval – „pravé náboženství, a ne jen pouhý názor, o kterém nemáte jistotu, že jej zastává i váš soused,

ale vnějšně objektivní skutečné krédo a bohoslužbu“.

Newmanova fascinace uchováváním Nejsvětější svátosti odráží jeho slavné filosofické rozlišování mezi pojmovým a reálným, kdy pojmové představuje intelektuální abstraktní pojmy, zatímco reálné vyjadřuje to, co osobně a konkrétně zakoušíme. Katolíci, tvrdil, neuctívají dogmatické definice, ale „samotného Krista“, věří v „reálnou Přítomnost ve

svatostánku, ne jako ve slovní formulaci“ nebo „pojem, ale jako v Objekt stejně reálný, jako jsme reální my sami“.

Fr. Ian Ker

<http://catholicherald.co.uk>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezitimulky redakce)

Fr. Ian Ker, římsko-katolický kněz, teolog a spisovatel

„MANŽELSTVÍ“ HOMOSEXUÁLŮ A PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V KANADĚ

Kanada legalizovala „manželství“ homosexuálů v roce 2005 jako čtvrtá země na světě. Ve vzrušené veřejné diskusi, která legalizaci předcházela, mělo křesťanské a tradiční chápání manželství jako svazku jednoho muže a jedné ženy silnou podporu. Průzkumy veřejného mínění ukázaly hluboké rozdělení mezi Kanadany a v době, kdy k legalizaci došlo, jich byla většina (52 procent) proti ní.

Oponentům „manželství“ lidí stejného pohlaví se dostávalo ujišťování všeho druhu. Preambule zákona o občanském sňatku uvádí, že „každý má právo na svobodu svědomí a vyznání“, „žádné ustanovení tohoto zákona nemá vliv na záruku svobody svědomí a vyznání a zejména na svobodu příslušníků náboženských skupin zastávat a hlásat svou náboženskou víru“ a „vyjadřovat různé názory na manželství neodporuje veřejnému zájmu“.

Věci se však velmi rychle mění. Od zlomového okamžiku legalizace se kanadské společenské normy rychle posunuly a to, co se kdysi pokládalo za okrajové či diskutabilní, se nyní stává normálním.

Dnes se různé názory na „genderovou identitu“ a „manželství“ lidí téhož pohlaví již netolerují. Společnost odhazuje respekt k náboženské víře, která neakceptuje a neumožňuje uzavírání „manželství“ homosexuálů, a ujišťování zákona o občanském sňatku vypadají jako pouhá fraška. Mluvit o otevřené diskriminaci křesťanů v Kanadě není ukvapené.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Křesťanští právníci se nemusejí uživit

Kanadská Charta práv a svobod prohlašuje, že Kanadané mají základní „právo na svobodu svědomí a vyznání“ a „svobodu myšlení, víry, názoru a vyjadřování“. Ústavní záruky jsou však vydány na milost právníkům a ukazuje se, že kanadští právníci patří k lidem projevujícím nejzřivější netolerantnost ke komukoliv, kdo „manželství“ osob stejného pohlaví neodporuje, včetně svých vlastních kolegů.

Tato extrémní netolerance vyplula na povrch vlani, když se evangelikální Trinity Western University, největší soukromá univerzita v Kanadě, rozhodla založit právnickou fakultu. Její plán schválilo ministerstvo školství provincie Britská Kolumbie, a zdálo se tedy, že dostane s konečnou platností zelenou. Advokátní komory tří provincií včetně Ontaria však hlasovaly proti tomu, aby byla právnické fakultě udělena akreditace, což byl vskutku bezprecedentní postup.

Advokátní komory uvedly pouze jediný důvod, a ten neměl nic společného s úrovní právnického vzdělání absolventů TWU. Jediným kamenem úrazu byla skutečnost, že TWU používá dohodu se studenty, která krom jiného požaduje, aby se studenti zdrželi homosexuálního (ale i heterosexuálního) sexu mimo manželství, a konstatuje, že manželství je vyhrazeno pro muže a ženu.

Členové řídicích orgánů komory, kteří jsou členy advokátních komor v provinciích, patří k nejlivnějším právníkům v zemi. Mnozí z těchto elitních

Mše svatá na poděkování za manželství. Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

advokátů v diskusi o dohodě užívané na TWU přirovnávali odpor k homosexuálním „manželstvím“ k rasismu. Například jeden ontarijský člen vedení komory řekl, že „můžeme učinit účelnou analogii mezi postoji veřejnosti ke vztahům mezi příslušníky různých ras a mezirasovým manželstvím v roce 1985 a diskriminací na základě sexuální orientace v roce 2014.“ V Britské Kolumbii to jeden z předních právníků vyjádřil takto: „V žádném případě se nemůžeme vyhnout otázce... co by tato advokátní komora udělala, kdyby se taková dohoda týkala mezirasových manželství, i kdyby tato zásada vycházela z náboženství, jako tomu bylo v případě Univerzity Boba Jonese.“

Logický závěr nemůže být jasnější: křesťané, kteří věří v tradiční manželství, jsou současnou obdobou rasistů a stejně jako oni jsou pro vylučování někoho ze společnosti. Křesťanští právníci po celé Kanadě nyní opakují slova prominentního advokáta Alberta Polizogopoulose z Ontaria: „Nechodil jsem na TWU, ale sdílím její biblický pohled na manželství... Je to tedy tak, že mě mé náboženské přesvědčení, zejména co se manželství týče, nějak diskvalifikuje pro kvalitní vykonávání právnícké profese? To je nevyhnutelný závěr a důsledek, jestliže schvalujeme to, že absolventi právníckého studia na TWU nemají být připuštěni k výkonu právnícké praxe.“

Křesťanské právníky se nejen snaží vystrnadit jejich kolegové, ale ostrakizují je i klienti. Když se diskuse o TWU v médiích rozehrála, založily některé z nejmocnějších kanadských firem organizaci jménem Legal Leaders for Diversity (LLD – Právní lídři pro diverzitu), která nyní sdružuje více než 70 největších ka-

Doby společensky přijatelného křesťanství jsou pryč. Mocné síly a proudy v naší společnosti nás nutí, abychom se styděli za evangelium, za učení naší víry o manželství jako svazku manžela a manželky.

nadských korporací. Pomocí LLD se tyto podniky snaží změnit právní prostředí tím, že obchodují jen s prohomosexuálními právními kancelářemi. Takováto soustředěná snaha křesťanské právní kanceláře v podstatě vyhladovět a vytlačit z trhu tu ještě nikdy nebyla.

Katolíci jsou prý proti lidským právům

Názor, že křesťané se pro určitá zaměstnání už nadále nehodí, se šíří i mimo právní profesi. V březnu městská rada

v Torontu hlasovala proti nominaci člena správní rady katolické školy do zdravotního výboru zastupitelstva. Kandidát se nedopustil žádného provinění či nekompetentnosti a městští radní se ani nepokusili něčím takovým argumentovat. Uvedli jen, že jejich obavy souvisejí s tím, že v minulosti hlasoval v souladu s katolickým učením.

Někteří radní byli obzvláště znepokojeni tím, že se jako člen správní rady školy důsledně stavěl proti otevřeně homosexuálním spolkům ve školách (ontarijský zákon z roku 2012 říká, že tyto skupiny prohomosexuálních aktivistů musejí být povoleny na všech školách financovaných z veřejných zdrojů, včetně škol katolických).

Stejně jako v případě TWU radní používali analogii s rasismem. Předseda zdravotního výboru se tázal: „Dovolili bychom to, kdyby se jednalo o spolky černochů a bělochů? Je to věc lidských práv...“ Jiný člen rady řekl: „Jde skutečně o záležitost lidských práv, o právo gayů a leseb vést v Torontu rovnoprávný život.“

A je to tady. Pouhých deset let od legalizace „manželství“ osob stejného pohlaví v Kanadě se občané, kteří homosexuální „manželství“ nepodporují, ocitají mimo hranice společenské přijatelnosti. Nyní se má za to, že je ve veřejném zájmu upírat jim kariéerní možnosti a postup.

Děti jako další hranice genderové diverzity

Všechny školy v provincii Ontario financované z veřejných zdrojů, katolické i sekulární, musely začít učit nový agresivní program sexuální výchovy, který kategoricky odporuje katolickému učení o sexualitě i lidské osobě.

Počínaje třetí třídou program dětem předkládá myšlenku, že pohlaví je proměnlivé a že chlapci se mohou rozhodnout, že budou děvčaty, a naopak. Hlavní myšlenka je, že přání po změně pohlaví je stejně tak dokonale normální jako homosexuální sklony.

Tuto ideu již propagují média. Například kanadský veřejnoprávní rozhlas nedávno referoval o případu dvanáctiletého chlapce, který se rok předtím rozhodl „přihlásit se“ k tomu, že je dívka. Tento „dojemný“ příběh uvádí i takové podrob-

nosti, jako je skutečnost, že chlapcova puberta byla chemicky zastavena a možná místo toho podstoupí pubertu ženskou.

Kanadské děti „vycházejí na veřejnost“ s tím, že jsou „transgender“, a povzbuzují je k tomu pracovníci škol, státní úředníci a média. V současné době je činěn nátlak na jednu katolickou školu v Albertě, aby sedmileté transgenderové „dívce“ umožnila používat dívčí záchody. Provincie Alberta vloni vydala nový rodový list dvanáctiletému „chlapci“, který se narodil jako dívka.

Dilema, jemuž v současnosti čelí katolické školy v Ontariu, přesně vyjadřuje největší kanadská organizace pro život Campaign Life Coalition:

„Není jasné, jak mohou katolické školy zavádět výuku o antikoncepci a potratu, myšlenku, že být mužem nebo ženou je sociální konstrukt, a teorii o šesti pohlavích, byť by se k tomu přidal katolický pohled. Katolické morální učení zakazuje potrat a užívání umělé antikoncepce jako vážná zla. Teorie genderové identity, genderové vyjadřování a myšlenka, že existuje víc pohlaví než mužské a ženské, přímo odporují křesťanské antropologii.“

Úsvit nové totality?

Kanada je i nadále v čele rozsáhlého společenského experimentu. Legalizace stej-

nopohlavního „manželství“ představovala v našich zákonech i veřejné morálce vítězství pohledu na lidskou osobu a lidskou sexualitu, který je vážně neslučitelný s evangeliem. Situace se mění v hru s nulovým součtem a na křesťany se začíná pohlížet jako na veřejné nepřátele.

Vloni v květnu na Národní katolické snídani s modlitbou ve Washingtonu mluvil profesor Robert George z Princetonské univerzity přesně o těchto změnách v naší západní kultuře a o nadcházejícím pronásledování katolíků i dalších podobně smýšlejících křesťanů. V Kanadě se jeho předpovědi již vyplňují:

„Doby společensky přijatelného křesťanství jsou pryč. Dny pohodlného katolicismu minuly... Mocné síly a proudy v naší společnosti nás nutí, abychom se styděli za evangelium... styděli se za učení naší víry o manželství jako svazku manžela a manželky. Tyto síly trvají na tom, že učení Církve je zastaralé, zpátečnické, necitlivé, nesoucitné, neliberální, bigotní, dokonce nenávistné... tytéž síly vám říkají, že jste homofob, bigotní člověk, někdo, kdo nevěří v rovnoprávnost. Dokonce představujete hrozbu pro bezpečí lidí. Měli byste se stydět! ... Kvůli veřejnému svědectví je možné člověka diskriminovat a odepírat mu příležitosti ke vzdělání a renomé, které poskytuje;

člověk může přijít o cennou možnost zaměstnání a profesionálního vzestupu; svět ho vyloučí z projevů uznání a pocty různého druhu; jeho svědectví ho dokonce může stát drahocenná přátelství... Ano, to je cena učenictví – vysoká cena.“

Trinity Western University nyní vede nákladné soudní bitvy ve třech provinciích a patrně skončí u Nejvyššího soudu. Člen správní rady katolické školy z Toronta zvažuje odvolání k soudu pro lidská práva. V Ontariu tisíce rodičů protestovaly proti novému programu sexuální výchovy. Své pobouření demonstrovali tím, že 15 tisíc dětí nešlo do školy.

Avšak ontarijská premiérka, sama lešbička žijící ve stejnopohlavním „manželství“, už oznámila své rozhodnutí program zavést bez ohledu na protesty. Tsunami politiky genderové identity teprve nabírá rychlost a přináší s sebou další nátlak na ty, kdo se odváží postavit se mu do cesty.

Kéž nám kanadský experiment poslouží jako varování.

Lea Z. Singhová

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložila Lucie Cekotová

Lea Z. Singhová, právnička, spisovatelka a matka tří dětí

PENÍZE AŽ NA PRVNÍM MÍSTĚ...

Aféra se zneužíváním očima finančníků

V roce 2002 vypukl v USA skandál okolo zneužívání mládeže kněžími. Z této nešťastné kauzy se stal velký byznys, na němž právnické kanceláře vydělaly miliardy.

V roce 2002 vypukl v USA skandál okolo zneužívání mládeže kněžími. Napsala jsem o něm tehdy článek „Americký skandál“, který vyšel v *Katolickém týdeníku*.

Rok poté vyšly – k mému překvapení – v prestižním finančním měsíčníku *Forbes*, který nemá vazby na žádnou křesťanskou církev, tím méně na katolíky, tři články věnované finančním aspektům celé aféry. Protože všechny tři texty jsou

velmi detailní a tvoří poměrně dlouhý celek, pokusím se o nich co nejstručněji poreferovat.

Autor (Daniel Lyons) píše, že finanční dimenze sexuálních obvinění jsou obrovské. Uznává, že některá – především raná – obvinění byla oprávněná. Pozdější obvinění však byla postavena na teorii potlačených, později vybavených vzpomínek. Ta považuje Lyons za falešná.

Vedla však k tomu, že je dnes katolická církev doslova demonizována.

Tato pozdější obvinění nevznikla spontánně. Byla povzbuzena právníky, kteří zde viděli možnost obohacení, podobně jako tomu bylo při aférách s azbestem, tabákem, olovnatými nátěry apod. V USA totiž platila zásada časového limitu, dokdy bylo možné oznámit zneužití. Ale morální panika, která

vznikla ve vztahu ke katolickým kněžím, přiměla některé státy Unie toto časové omezení zrušit. To postihlo nejen katolickou církev, ale i další instituce.

Promyšlená a drahá strategie

Lyons cituje děkana právnické fakulty Univerzity svatého Tomáše v Minneapolis Patrika Schiltze, podle něhož vlně obvinění katolických duchovních předcházela asi desetiletá kampaň. „Je v tom strategie,“ tvrdí Schiltz. Prvním krokem je negativní publicita a oslabení věrohodnosti církve. Druhým krokem je využití této publicity pro legislativní změny. Třetím krokem je pak inkasování peněz. „Zneklidňuje mě možnost, kdy dospělý, který před třiceti lety ministroval a jehož pak život zklamal, má náhle v kapse úspěšný los,“ cituje Lyons Schiltze.

Lyons uvádí řadu konkrétních případů. Obecně jde o to, že vznikla řada skupin, jež chtějí nejen hájit, ale i aktivně vyhledávat oběti. Některé z nich pracují ve velkém měřítku a mají řadu placených zaměstnanců. Na to samozřejmě potřebují peníze a ty formou daru dostávají od konkrétních právnických kanceláří. Tyto kanceláře pak zastupují oběti vyhledané příslušnou skupinou. Tak např. SNAP (Síť lidí zneužitých katolickými kněžími) dostala 20.000 dolarů od kalifornského právníka Laurence E. Drovina. Ten v roce 2003 reprezentoval 320 žalobců. Právník Jeffrey Anderson z minnesotského St. Paul dal v tomtéž roce uvedené organizaci 30.000 dolarů. Tato organizace dostala v roce 2003 na darech 140.000 dolarů, z čehož 52.000 použila na mzdy zaměstnanců.

Organizace Linkup dostala od oregonského právníka Michaela S. Moreyho 100.000 dolarů. 50.000 dolarů dostala od právníka Josepha Kiesta z Illinois. Přitom náhrady se počítají v milionech dolarů a právník z nich dostane polovinu.

Neoprávněná obvinění

Ani takovito právníci samozřejmě nepřijímají všechny žaloby. Tak např. v Bostonu žaloval duševně nemocný muž kněze, který ho měl v letech 1983–1989 osmdesátkrát zneužít. Přitom tvrdil, že vzpomínky potlačil a vybavil si je až v lednu 2002. Tehdy totiž vyšel v listu *Boston Globe* článek o sexuálním zneužívání ne-

zletilých duchovními, který celou aféru odstartoval.

Dvě ženy z Arizony chtěly žalovat diecézi Tucson za to, že kněz měl zprznit jejich dva bratry, kteří potom zprznili své sestry. V Kentucky chtěla tanečnice strip-

George Frederic Watts: Mamon (1885)
Foto: Wikimedia Commons

Prvním krokem je negativní publicita a oslabení věrohodnosti církve.

Druhým krokem je využití této publicity pro legislativní změny. Třetím krokem je pak inkasování peněz.

týzového klubu žalovat kněze za to, že ji před dvaceti lety údajně políbil. Nicméně i tyto případy figurují ve statistice podaných žalob.

Pak jsou mezní případy, kdy např. dospělý muž žaluje kněze za to, že mu před lety dal pusku na tvář. Právníci sami váhají, zda šlo o sexuální zneužití.

Přitom titíž bostonští právníci, kteří dodatečně uznali spornost řady obvinění, se v médiích bránili proti tomu, že bostonská arcidiecéze chtěla zkoumat oprávněnost některých obvinění, než žalobcům

nabídne finanční odškodnění. Právníci diecéze chtěli, aby žalobci popsali své zneužití a sdělili, jakou škodu vlastně utrpěli.

„Některé tyto případy,“ píše Lyons, „pravděpodobně přivedou některé diecéze k bankrotu, ale jde tu ještě o hlubší kapsy: o kapsy velkých pojišťovacích společností.“ Právníci žalobců využívají jejich pojišťovací politiku, která byla napsána před desítkami let za úplně jiných okolností.

Nový antikaticismus

Není náhodou, že nejviditelnější oběti právnického tažení je katolická církev. Zde se Lyons odvolává na knihu Philipa Jenkinse *Nový antikaticismus*, jež tvrdí, že protikatolické předsudky jsou pevnou součástí amerických dějin: zvláště výrazné byly v americkém puritanismu. (Jenkins sám je protestant.) Ale žádná instituce, jež má odpovědnost za děti, si nemůže být jistá. „Stačí klepnout na adresu www.stopmormonsexualabuse.com,“ radí Lyons. Učinila jsem to. Na stránkách jsou adresy devíti advokátů i s jejich úspěšnými případy; je tu i návod, co všechno lze od advokáta očekávat. Vysvětluje se tu, že je možné žalovat i případy, k nimž došlo před mnoha lety, protože leccos ze současného psychického diskomfortu lze vysvětlit právě zneužitím v dětství.

Ale nejde jen o katolíky nebo mormony. Navštívili vás Jehovovi svědkové? I pro tento případ byly vytvořeny stránky vašich potenciálních advokátů.

V roce 2002 nastala doslova exploze obvinění ze sexuálního zneužití, na němž právnické kanceláře vydělaly miliardy. „Je to velký byznys,“ přiznává právník Roderick MacLeish, který v roce 2003 zastupoval 240 žalobců v diecézi Boston.

Ideologické nadšení a chtivost peněz se přitom soustřeďuje především na církve, zvláště katolickou – což jsou globální instituce. Touto cestou se „sekularistický hon na čarodějnice“ rozšíří i do dalších zemí, předpovídá Lyons v roce 2003. A stalo se.

Michaela Freiová
RC Monitor 14/2010

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

NOČNÍ MŮRA EUTANAZIE V BELGII

Zkušenosti z Belgie, kde jsou usmrcovány i děti, ukazují, že kluzký svah je realitou.

Jednou z pozoruhodných věcí na dnešní západní společnosti je to, jak se bioetické praktiky, které byly dříve šokující, rychle stávají zcela běžnými. Stalo se tak s potratem, stalo se tak se selekcí embryí a nyní se tak děje s eutanazií. Nedávno vyšlo najevo, že v letech 2016–2017 byly tři děti v Belgii usmrceny eutanazií a reakce medií připomínala pouhé pokrčení rameny. Pokud vím, stěží se tato informace objevila mimo křesťanské a pro-life kruhy.

Obránci života, kteří upozorňují na slábnoucí právní ochranu lidského života, jsou často obviňováni z víry v takzvaný „blud kluzkého svahu“. Ale zkušenosti z Belgie, kde byla eutanazie zavedena před 16 lety, naznačují, že logický kluzký svah existuje.

Jakmile do zákona začleníte určitý etický princip – třeba „úmyslné zabití je legitimní možností léčby pacientů, kteří o ni požádají, nebo ji jejich nejlepší zájem vyžaduje“ –, je velice obtížné krotit další uplatňování tohoto principu vzhledem ke způsobu, jakým zákony fungují, a k tomu, jak velká hodnota je přikládána precedentu a rovnému zacházení.

Podle vnitřní logiky postojů hájících eutanazii každý zákon nebo rozhodnutí povolující nějakou formu eutanazie v sobě nese semínka pro další vlastní rozšiřování. Pokud je pro eutanazii způsobilý ten, kdo má prognózu šest měsíců života, proč ne ten s prognózou devíti měsíců?

Pokud je způsobilý někdo, kdo si přeje zemřít kvůli nesnesitelné fyzické bolesti, proč ne někdo s nesnesitelnou existenciální bolestí? A tak dále.

Směr udávaný v Belgii je již dlouhou dobu jasný. Eutanazie byla zavedena v roce 2002 za poměrně liberálních podmínek – tato legislativa například povolovala, aby k eutanazii měli přístup i ti, které belgický zákon nazývá „emancipovaní nezletilí“. Počet osob, které tento zákon využily, byl dlouho stabilní a blížil se číslu 1500 ročně, nedávno však začal narůstat. Zákon umožňující usmrtit děti byl zaveden v roce 2013.

Belgické zkušenosti obsahují řadu rovinných znamení pro ty, kdo jsou ochotni je vidět. Kontroverze ohledně málem schválené žádosti násilníka a vraha Franka Van den Bleekena, který tvrdil, že

„nesnesitelně trpí“, je jedním z takových znamení (Van den Bleekenovi bylo nejprve povoleno žádat o eutanazii z rukou lékařů, ale toto rozhodnutí bylo posléze změněno). Studie z roku 2015 zkoumající 100 pacientů požadujících eutanazii zjistila, že 90 z nich trpělo minimálně jednou psychickou poruchou.

Více než polovina měla deprese; u poloviny z nich byla diagnostikována porucha osobnosti. U osmačtyřiceti ze sta byla žádost o eutanazii akceptována. Jelikož jen 10 osob ze všech, které studie sledovala, bylo psychicky zdravých, minimálně 38 z těch, jejichž žádost byla akceptována, trpělo nějakým druhem psychické poruchy. Čísla také naznačují, že diagnóza deprese nebyla automatickou překážkou pro poskytnutí eutanazie. To je obzvláště pozoruhodné v kontextu neobvykle vysoké míry sebevražd v Belgii.

Není divu, že britští bojovníci za asistovanou sebevraždu tak neochotně hovoří o Belgii.

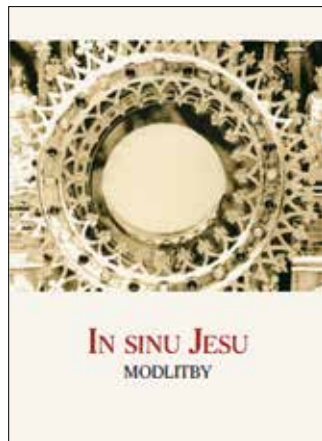
Niall Gooch

<http://catholicherald.co.uk>

Přeložil Pavel Štička

Z nabídky nakladatelství Hesperion

Hesperion, z.s., Pod Pahorkem 191, 262 04 Nová Ves pod Pleší, e-mail: redakce@hesperion.cz
tel: (+420) 603 588 334 (Andrej Kutarňa), Bankovní spojení: 2300986958/2010

P. Štěpán Smolen: Cesta na Západ – Po stopách ochočeného Boha

Mohla to být jedna z těch běžných poutí bez peněz po Evropě, na jaké se vydávají kající bohoslovci poté, co v mládí urazili domnělesladké světice. Mohla, kdyby na cestě do Francie nepřekážel jeden podkruš-
nohorský statek a v něm vzpomínka na Anežku – ženu, jež máchala mrkví jako mečem a stínala hlavy nedověrcům. Z výpravy vpřed duchovně dýchavičnou Evropou se tak stala též výprava zpátky – do dob, než nejmýlnější obhájkyně víry zmlkla a zmizela. 208 str., 249 Kč

In sinu Jesu – Modlitby

Na loni vydanou knihu *In sinu Jesu – V tichu před Pánem* navazuje kapesní brožura, která modlitby z *In sinu Jesu* doplňuje ještě o další modlitební texty. (Brožurka vyjde i ve slovenském překladu v říjnu 2018.) 64 str., 49 Kč

Knihy lze objednat na stránkách obchod.hesperion.cz

20. 10. 2018, Arcibiskupské
gymnázium Kroměříž

50 let Humanae vitae

„Předávat lidský život
je závažné poslání, při kterém
manželé svobodně a odpovědně
spolupracují s Bohem Stvořitelem...“ (HV 1)

Program konference:

- 9.00 mše svatá** – otec biskup Josef Nuzík
- 10.30** Mgr. ThLic. Karel Skočovský, Ph.D.: **Stručná historie encykliky Humanae vitae: klíčové osobnosti a události**
ThLic. Ján Viglaš: **Humanae vitae – pät’desiat rokov znamenia protirečenia**
Mgr. Mária Schindlerová: **Zodpovedné rodičovstvo: teória a prax**
- 13.00 oběd**
- 14.30** MUDr. Anna Záborská: **Naliehavá výzva nositeľom verejnej moci (HV 23)**
MUDr. Ludmila Lázničková: **Článek 27 encykliky Humanae vitae a důsledky pro lékařskou praxi**
Prof. ThLic. MUDr. Květoslav Šipr, CSc.: **Symptotermální metoda, její spolehlivost a současná role v plánovaném rodičovství**
MUDr. Helena Šiprová, Ph.D.: **Hormony, zdraví a antikoncepce**
- 16.50** ThDr. Jan Balík, PhD.: **Proč bude PPR vždy kamenem úrazu? Výzvy pro pastoraaci**
Mgr. Gabriela Brtníková a Mgr. Antonín Brtník: **Láska manželů a PPR (HV 25)**
David a Michaela Prentisovi: **Apoštolát manželských párů (HV 26)**
- 18.30 večeře**
- 20.00 panelová diskuze s přednášejícími**

Podrobné informace a registrace na www.lpp.cz/hv.

Konferenci k 50. výročí encykliky Humanae vitae pořádají Liga pár páru ČR, Liga pár páru SR a Centrum pro rodinný život Olomouc.

Jak to vidí Pavel Veselý

Na křižovatce

Ukolébaná Evropa, opojená vlastními výdobytky, jak sociálními, tak politickými, poněkud zaspala. V momentě, kdy se dal svět do pohybu, pohlcena spoustou pseudoprobémů řešila nařízení pro nařízení.

Každý z nás se občas ocitne na křižovatce. Pokud víme, kam cesta směřuje a co je naším cílem, většinou to není problém. Občas se ale stane, že přes všechna vodítka a cíle se od směru odchýlíme a zabloudíme. Také dějiny se ocitají na křižovatkách. Ne vždy se však vydávají jasným směrem. Už proto, že cíl zná jen několik málo lidí. V politice to platí stejně. Zabloudíme?

V současné době se Evropa a zvláště pak Evropská unie ocitla na velmi zásadní křižovatce své existence a vývoje. Ukolébaná Evropa, opojená vlastními výdobytky, jak sociálními, tak politickými, poněkud zaspala. V momentě, kdy se dal svět do pohybu, ona sama pohlcena mnohdy pseudoprobémy řešila nařízení pro nařízení. Evropa, zaslepená svým humanismem a multikulturalismem, se ocitla v pozici, ve které již dlouho nebyla. Musí se bránit. A to jak vnitřnímu, tak vnějšímu nepříteli. A najednou se zjistilo, že dnešní Evropa a její obyvatelé nejsou na takovou výzvu připraveni.

Zprávy, které se k obyvatelům dostávaly, již nebyly odněkud zdaleka, ale zblízka. Mnohdy se Evropanů přímo dotýkaly. Přesto je jasné, že si za mnoho problémů může Evropa sama. Bylo

skvělé, že pomáhala slabším národům, ale zapoměla se starat sama o sebe. Říká se, že než lidem dávat ulovené ryby, tedy žít v limitním systému evropského Západu zadarmo, je lepší a přínosnější pro všechny naučit je ty ryby chytat, aby si uměli pomoci sami. Na to se však zapomnělo. Nakonec to je velmi výhodné. Bohatá Evropa vytvořila tolik prostředků, že se zdá výhodnější a po ekonomické stránce lepší pomoc neustále vozit a poskytovat. V zájmu humanity a mravních principů.

Pomáhat se samozřejmě má a je to důležité a prospěšné, ale daleko důležitějším faktem je, komu a za jakých podmínek se pomoc poskytuje a co je v ní obsaženo. A bohaté sociální systémy se tím stávají bohužel antisociálními. Stálo by za tu práci říci migrantům a nejen jim, že je samozřejmě možné je přijmout, ale za předpokladu, že se zapojí v nové zemi do práce a budou přijímat její zákony a tradice, aby ten ráj, do kterého se vydali, byl tím, který hledali. Nejsem si úplně jistý, že přesně tak je celá situace vnímána všemi migranty. Ale nejen jimi. Také i politiky, ty naše nevyjímaje. Právě naopak. Zdá se, že začíná obecně převládat názor, že je možné na celé situaci vydělat

a uskutečnit plány, které byly původně jen okrajové. Apelem na bezpečnost obyvatel a vytvářením pocitu bezpečí se může jednoduše stát, že občané přijdou o svá práva a zavede se významná kontrola v zájmu vytvoření právě onoho pocitu bezpečí a ochrany. Poslední dny a informace z Německa ukazují, že ani velký přebytek státního rozpočtu, blahobyt, velikost a růst HDP nezaručí klid a pohodu ve společnosti.

Na křižovatce však stojíme všichni. Možná že dokonce ne jen na obyčejné křižovatce, ale dokonce mimoúrovňové a možná i několikanásobné. Pouze jasný cíl a jasná představa nám pomohou zorientovat se, kam je třeba se vydat. Každá cesta vede k nějakému cíli. Je však otázkou, jestli je to cíl náš nebo někoho jiného. Na této cestě nás také čeká mnoho překážek a řešení výzev. K nim patří například migranti či různé národnostní menšiny. Možná právě to je onou mimoúrovňovou křižovatkou. Zvolme si správný směr. Pokud se zmýlíme, přejme si, abychom dostali příležitost k nápravě. Stále ještě je na takovou volbu čas, i když se velmi rychle krátí.

*Pavel Veselý
publicista, novinář, kouč, moderátor*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Evropský parlament ve středu 12. září většinou přijal doporučení, aby Evropská komise zahájila proti Maďarsku řízení kvůli vážnému ohrožení hodnot (sic!) Evropské unie. Pro tento krok hlasovalo 448 zákonodárců, 197 bylo proti. Europoslanci podle něj chtějí potrestat Maďary za to, že nevolili opoziční socialisty a že nejsou svolní svou vlast přeměnit v „zemi přistěhovalců“. Zemi se pochopitelně rozhodnutí nelíbilo a ministr zahraničí Péter Szijjártó ho označil za „malichernou pomstu“. Na zasedání EP byl osobně i premiér Maďarska Viktor Orbán. Ve svém projevu mj. uvedl: „Je mi jasné, že jste se už rozhodli. Většina z vás schválí tuto zprávu. Přesto jsem sem přišel, protože neodsuzujete pouze vládu, ale také zemi a národ. **Hodláte odsoudit Maďarsko, které je členem křesťanské evropské rodiny národů tisíc let. Hodláte odsoudit Maďarsko, které přispělo slavné historii Evropy tvrdou prací a prolévalo krev, když to bylo potřeba. Hodláte odsoudit Maďarsko, které se chopilo zbraní a povstalo proti největší armádě světa, Sovětům.** Prolévalo krev za svobodu a demokracii a otevřelo své hranice přátelům z východního Německa. Maďarsko bojovalo za svobodu a demokracii a já tu dnes stojím a pozoruji, že ti, kteří obviňují Maďarsko, demokracii zdědili a nemuseli osobně nic riskovat

pro zajištění svobody. Tito lidé chtějí zahrnout protikomunistický demokratický odpor v Maďarsku. Stojím tu před vámi, protože pro Maďary svoboda, demokracie, nezávislost a Evropa jsou otázky cti. Proto říkám, že ona zpráva před vámi uráží Maďarsko a čest maďarského národa. Rozhodování Maďarska bylo určeno v parlamentních volbách a vy neuvědte

Koláž: mimi

nic víc, než že Maďarsko není dost spolehlivé, aby určovalo svůj zájem a tvrdíte, že znáte lépe, co Maďari potřebují než oni sami. Zpráva používá dvojnásobný metr a zneužívá svoji moc. Její přijetí porušuje smlouvy. Přátelé, v Maďarsku demokracie a svoboda nejsou politickými záležitostmi, ale morálními. A vy chcete zaujmout morální stanovisko na základě přečíslení onálepkovat zemi a odsoudit národ. Je na vašich bedrech, že poprvé v historii EU chcete vyloučit národ z evropského roz-

hodování. **Chcete připravit Maďarsko o právo zastupovat své zájmy v evropské rodině, kam patří.**“ Ale teď to výmluvně si ještě nenechme ujít: „Existují rozepře a ty budou existovat i nadále. Máme odlišné vnímání o povaze křesťanství v Evropě. O úloze národa a národní kultury. Smýšlíme odlišně o podstatě a účelu rodiny a zaujímáme radikálně jiný pohled na migraci. Pokud se tvrdí, že chceme Evropu jednotnou v rozdílnosti, pak taková rozdílnost nesmí být důvodem nálepkovat jakoukoliv zemi a vyloučit ji ze společného rozhodování. Jednoduše: socialisté a liberálové nejsou rádi, když se nám, demokraticky zvolené vládě, daří.“

„Vzdali jsme se,“ zní titulky jedné z posledních novinových zpráv. Hovoří o situaci ve vídeňské přistěhovalecké čtvrti a tamní základní škole. „Jsme bezmocní. Často si pomyslíme: oni vyhráli a my prohráli.“ Předseda sdružení sociálně demokratických učitelů Thomas Bulant zmínil **stížnosti učitelek, že je muslimští žáci kvůli jejich pohlaví neuznávají jako autority. Odmítají se s nimi například zdravit.**

Ale něco pozitivního na závěr: Polsko uvedlo, že **622 mladých mužů nastoupilo svou cestu ke kněžství**, po delším čase, kdy počty vytrvale klesaly, došlo k vzestupu. Modleme se!

-zd-

23. 9.	Ne	25. neděle v mezidobí Mdr 2,12a.17–20, Žl 54, Jak 3,16 – 4,3, Mk 9,30–37
24. 9.	Po	sv. Gerard, biskup a mučedník OSB Př 3,27–35, Žl 15, Lk 8,16–18
25. 9.	Út	sv. Kleofáš, mučedník Př 21,1–6.10–13, Žl 119, Lk 8,19–21
26. 9.	St	sv. Kosma a Damián, mučedníci Př 30,5–9, Žl 119, Lk 9,1–6
27. 9.	Čt	Památka sv. Vincence z Paula, kněze Kaz 1,2–11, Žl 90, Lk 9,7–9
28. 9.	Pá	Slavnost sv. Václava (Doporučený svátek) Mdr 6,9–21, 1 Kron 29, 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27
29. 9.	So	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archanđelů Dan 7,9–10.13–14 (Zj 12,7–12a), Žl 138, Jan 1,47–51

30. 9.	Ne	26. neděle v mezidobí Nm 11,25–29, Žl 19, Jak 5,1–6, Mk 9,38–43.45.47–48
1. 10.	Po	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve Job 1,6–22, Žl 17, Lk 9,46–50
2. 10.	Út	Památka svatých andělů strážných Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10
3. 10.	St	sv. Maxmilián, biskup Job 9,1–12.14–16, Žl 88, Lk 9,57–62
4. 10.	Čt	Památka sv. Františka z Assisi, jáhna Job 19,21–27, Žl 27, Lk 10,1–12
5. 10.	Pá	sv. Palmác, mučedník Job 38,1.12–21; 40,3–5, Žl 139, Lk 10,13–16
6. 10.	So	sv. Bruno, kněz Job 42,1–3.5–6.12–16, Žl 119, Lk 10,17–24

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.